

פרשת ויצא שלנו עורך: רב בית הספר – יהודה רוזנברג

וַיֵּגֶשׁ יַעֲקֹב וַיִּגַּל אֶת הָאָבֶן מֵעַל פִּי הַבָּאָר וַיִּשְׁק אֶת צֵאן לְבֵן אָחִי אִמּוֹ: (כ"ט ט 10):

אני רוצה לבקש עזרה. כדאי לי? יפה לקבל עזרה? האם תמיד כאשר אני רוצה עזרה, כדאי לי לבקש אותה?

לפעמים, אין לי ברירה, אני פשוט לא מסתדר לבד! אני חייב עזרה, ולכן אני מבקש את העזרה האם עלי לשלם למי שעזר לי? האם מי שעזר לי מצפה שאעזור גם לו? איך עוזרים בצורה הכי טובה?

אפשר לעזור לשני, כדי שהוא יאהב אותי, זה בסדר.

אפשר לעזור לשני, כדי שהוא יעזור לי כאשר אני אצטרך עזרה ממנו. גם זה בסדר!

אבל אפשר לעזור לשני, רק כדי לעזור, בלי שום רצון לקבל שום דבר בחזרה. מצדי, אני אעזור כי ביקשו עזרה, גם אם מיד אחר כך מי שעזרתי לו, יכעס עלי! אולי זה לא יפה שהוא כועס עלי אחרי שאני עזרתי לו, אבל לי זה לא חשוב. כי אני עזרתי רק כדי לעזור

יש פעמים שאני מקבל עזרה מאנשים שאני יודע שהם לא אנשים כל כך טובים, מאנשים שתמיד יחכו שאעזור להם, כפי שהם עזרו לי. לאנשים כאלו, מיד לאחר שהם עזרו לי, אני אשתדל לחפש את הדרך לשלם להם.

גם בפרשתנו אנו מוצאים סיפור של עזרה לזולת. יעקב בורח מביתו לחרן, לאחר שקיבל את הברכות מאביו, ולאחר שעשיו רצה להרוג אותו בגלל זה. הוא מגיע לחרן, והוא הולך ישר לבאר המים.

למה יעקב הולך לבאר המים? למה הוא לא נכנס לבתים, ושואל היכן גרה משפחתו, הסבא שלו (האבא של רבקה אמו) ושאר קרובי המשפחה? ניתן לתת לכך תשובה פשוטה. חרן זה לא מקום כל כך קטן. הם לא גרו שם כמו במושב שלנו כיום. כל משפחה הקימה לה באיזשהו מקום בית, ומסביבו היו להם שדות, מרעה וכבשים. המרחק בין הבתים היה גדול מאוד. ליד הבאר נאספו "כל העדרים", זה היה מקום שבו כולם נפגשו לפנות ערב כדי להשקות את העדרים, ולכן יעקב ידע שאם הוא יגיע לבאר, סביר להניח שהוא ימצא אנשים שיוכלו להגיד לו היכן גרה משפחתו. אבל אני

חידה בפרשה

- המדרגות הגבוהות בעולם, שלא היו באמת. (כ"ח 12)
- ארץ מההיסטוריה. (כ"ט 1)
- פקק כבד, את מה סתמו? (כ"ט 2) · **!הורים יקרים**
- הייתי יותר חזק מכולם. מי אני? (כ"ט 10)
- קטנה אבל 'גדולה'. מי אני? (כ"ט 18)
- מצא צמד זמרים, איך קראו להם? (תשאלו את .ההורים...) (ל' 14)
- עשה את עבודת הגנב, וזה טוב! מה הוא עשה . (ל' 43)

· אוכל

לאורו נלך – הרב נריה זצ"ל

!לא רוצה להניח תפילין

שבוע שעבר סיפרתי על התאונה בה
לת ביה"ס

הרגה אחותי את אימי

ראיתי מה קרה, וצעקתי על אחותי

בכל הכוח "את לא אשמה, זה עלול

לקרה לכל נהג. את בסדר. אנחנו

"נמשיך הלאה, ויהיה בסדר

לאחר כמה שנים היא סיפרה לי כי

הצעקות האלו, הצילו את החיים

שלה, כי אם לא הייתי צועק, היא לא

הייתה מסוגלת להמשיך לחיות

נורמלי

ישבנו שבעה. אבא החליט לעשות

ספריה קטנה על שמה בישיבה

הספריה אכן נבנתה. הכתובת עם

שם הספריה, ושם האמא כבר קובעו

על הקיר בכניסה

הכל היה מוכן לרגע הכואב והמרגש

כאחת

אבא היה צריך צאת לנסיעת עסקים

קצרה. וכאשר אבא יחזור – נעשה

את הטקס, והספריה תפתח

שבת שלום למשפחת בית חינוך ולמידה כמשפחה ניר עציון!